

[Melchior.]

„vigtighed“. Vi står her med et problem, om hvilket meget rigtigt er sagt i dag. Men selv de, der har sagt det rigtige, har jo fortiet en del af den fulde sandhed og dermed givet et i virkeligheden stærkt fordrejet billede af forholdene omkring Christiania, fordi Christiania her betragtes og betegnes som noget enestående i vort ellers så salige og lysegrønne land, hvad det jo slet ikke er.

Hr. Simonsen stillede det spørgsmål: hvad ville der ude i samfundet ske med de mennesker, som begår lovovertrædelser af den art, som begås i Christiania? Det vil jeg godt svare på. Jeg vil påstå, at der uden for Christiania i Storkøbenhavn og i mange, mange, mange andre byer i dette land overtrædes nøjagtig de samme love, som overtrædes i Christiania, i langt større antal og ofte i meget værre grad. Det er ligegyldigt, om det er sundhedslove, skattelove, omsorgslove, hvad som helst, så kan vi finde kvarterer her i staden — og vi kan også gå til mellemstore og små byer — hvor vi har set, at myndighederne har givet op.

Lad os tage en ting som tyverier. Vi ved, at det er én lille procent — jeg kan den ikke udenad, men det er heller ikke afgørende — af anmeldte tyverier, der overhovedet efterforskes, ikke fordi politiet ikke vil, men fordi samfundets politiske vilje ikke er af en sådan art, at man vil give politiet mulighed derfor. Der findes børn, der er rendt hjemmefra eller fra institutioner masser af steder i København. Man henter dem et antal gange, men når de bliver ved med at løbe væk, ja, så henter man dem ikke mere. Jeg vil hævde, at sådanne børn har det faktisk bedre, hvis de er i Christiania, end hvis de er i en eller anden opgang eller en eller anden park eller på en eller anden banegård. Man kunne bortdrive alfonser fra forskellige gader rundt omkring i landet, men man gør det ikke, fordi man ved, at de vil dukke op omgående andre steder.

Jeg vil altså derfor hævde, at det er en hel proportionsforvrængning, når man siger en del af sandheden omkring Christiania, og

der er noget hyklerisk, synes jeg, i dette, at vi vel ved, at de samme problemer i meget større målestok og i meget værre udstrækning findes mangfoldige steder, men det holder vi ikke heldagsdebat om, og det skriver vi ikke kronikker om.

Lad mig tage et konkret eksempel blandt de mange, der byder sig. Der er så mange af ordførerne her, der har talt om brandfare i dag. Jeg føler, at der her ligefrem er tale om et dobbeltspil fra Københavns kommune. Københavns kommune har overhøjheden og har kendskab til masser af andre steder, hvor der er brandfare. Jeg vil gerne nævne et par adresser: Nansensgade 28, 34, Nansensgade 54, 66 og 72, en række ejendomme fra Nørre Farimagsgade 44 til 58 og Prinsessegade 65, 67, 69 og 71. Så vidt jeg har kunnet få oplyst, lever der i disse ejendomme med deres utallige baggårde og opgange mindst dobbelt så mange mennesker, som der lever i Christiania, når der er flest på Christiania, og hvis der udbryder en brand her, så er det hundredvis af mennesker, der er i akut overhængende brandfare. Hvis der derimod på de 22 tdr. land i Christiania skulle udbrude en brand, så drejer det sig om nogle få mennesker. Ingen skal sige, at jeg tænker ringe derom, men det er bare et eksempel på proportionsforvrængningen. Det er for billigt, synes jeg, af Københavns kommune at være efter forsvarsministeren med at få håndhævet en hel masse ting, når man glemmer at feje for egen dør først.

Jeg ville også godt lige nævne hele betalingsspørgsmålet, som netop er så proportionsforvredent. Hvis disse mennesker skulle behandles på institutioner, så kostede det det hundred- og femhundred-, ja, indtil tusinddobbelt. Men hvorfor lader myndighederne Christianiaboerne selv indkræve de afgifter, som man har aftale om? Jeg tror, det ville være velkomment på Christiania, hvis myndighederne sørgede for at indkræve de henholdsvis 50 og 75 kr., der er tale om.

Må jeg slutte med et citat. Det er fra Berlingske Tidende den 30. oktober 1973, og det er ikke ret langt. Der står: